

ЕПИЛОГЪТ в 3-то издание е изменен, различава се от епилога в първите две издания и загатва за продължение в следваща книга

ЕПИЛОГ

Зад командния пулт до централното холографско пространство на НЕУДЪРЖИМИЯ стояха малкият Рац, Шена, Тилън и останалият екипаж, доколкото можеше да се събере в това помещение. Сбогуваха се със Зей, който стоеше сред тях чрез холографското си изображение.

Всичко се преплиташе. Тържеството на радостта заради спасението и благодарността за благородната помощ.

– Поздравете своите земляци! – каза Зей.

Екипажът на НЕУДЪРЖИМИЯ реагира с благодарствени възклицания. В този момент влезе Гени. Беше някак си задъхана и израз на загриженост на лицето. Всички погледнаха към нея. Обаче тя леко въртеше отрицателно глава, сякаш в отговор на въпросителните погледи.

– Тялото на Прот лежи неподвижно – започна тя емоционално, – много часове седях до него, но продължава да е мъртво, с жестоки рани, отворени. Боли ме, когато ги гледам. Никакъв живот не откривам в него.

За миг замълча, а след това, сякаш беше необходимо да предприеме нещо и да намери решение, каза с приглушен, почти плачлив глас:

– Беше казано, че ЕвБ ще му върне живота. Не знам. Вероятно не става. Сигурно ЕвБ може да използва

удвоителя.

Зей въртеше отрицателно глава с разбираща усмивка:

– Да, с удвоителя щеше да стане по-бързо. Бихме могли да направим много точно копие. Да, сега щеше да е сред нас. Обаче вие след това щяхте да имате ненужни задръжки към него, т.е. към неговия двойник. Трудно щяхте да се освободите от съмненията за неговата идентичност.

– Сигурно щеше да е по-добре, отколкото да е мъртъв – го прекъсна Гени.

– Може да ми се доверите. Съживяване е възможно и по този начин, който в човешката цивилизация още можете инстинктивно да възприемате; става дума за постепенно съживяване на отделни части от тялото, отделни органи, също и на мозъка. Така личността му ще остане същата, каквато е била в мига на изгубване на съзнанието. Всичко ще си спомни, включително и последните моменти от своята битка, които ще оставят отпечатъка си върху неговите мисловни и, още по-конкретно, неговите емоционални реакции, особено в първите дни и, по-специално, в първите мигове след възстановяване на всички жизнени функции.

Зей се усмихна:

– Е, да, малко разбиране от ваша страна ще бъде достатъчно.

* * *

Гени се спря при характерния писък от ръчния ѝ приемник. Беше повикване от каютатата на Прот. Веднага изтича. До него трябва да бъде, до Прот, ако се събуди, ако наистина оживее. Стигна до вратата, вече се бе-

ше хванала за дръжката на бравата, когато спря и силно пое въздух, сякаш я възпираше очакването; след това рязко отвори вратата. Прот седеше на леглото. Огледа я с бегъл поглед, но очите му веднага се върнаха към контакт с нейните. Гени му се усмихна. Явно той не схващаше цялостната ситуация. Според думите на Зей, в паметта му щеше да остане всичко, което е преживял до изгубване на съзнанието. Тоест, до смъртта си. Хм, би трябвало сега той да синхронизира това със ситуацията в момента, беше първата мисъл, която проблесна в съзнанието на Гени.

– Прот – започна тя с разбиране, – всичко е наред. Спасени сме.

Когато Прот се опита да стане рязко, и то въпреки все още отслабналото си тяло, тя успокоително го хвана за ръката:

– Няма накъде да бързаш. И екипажите на изчезналите кораби са с нас. Доста от тях са оцелели. Макар и не всички. Ужасно е било, за някои дори фатално.

Набързо му обясни последните събития, само най-необходимото, само толкова, че да му даде възможност да разбере случващото се, и резюмира обяснението:

– Сега нашият конвой от изчезнали космически кораби се разгръща за връщане на Земята, за спускане във времевия тунел. Тилън и Шена са начело, а и аз също ще се присъединя към тях. Нашият кораб остава отзад, за всеки случай, ако се наложи.

– Да, вече разбирам. Аз оставам тук. Сам ще се погрижа за защитата – спокойно, обаче доста твърдо отговори Прот.

– Не, нямах пред вид това. Става дума за случай, когато евентуално някой от изчезналите кораби е толко-

ва повреден, че ще се наложи ремонт...

– Аз ще уредя защитата – още по-решително отговори Прот.

– Не, не, защото нямат нужда... – Гени се спря наред изречението. Изразът на лицето на Прот я спря. Не схвана, че защита не е необходима. „...малко разбира не от ваша страна ще бъде достатъчно“, думите на Зей преминаха през съзнанието на Гени. Да, помисли си тя, би трябвало по-нагледно да обясни на Прот последните събития и да наблегне на това, че всичко е наред, че опасността изцяло е отминала.

Обаче след това изведнъж се обърна, сякаш в нея се активира инстинктивна реакция, и тръгна към вратата и отново погледна към Прот, почти разплакана, като задържаеше нарастването на емоциите, когато, поглеждайки към него беше обзета от разбирането, което накрая извика усмивка върху устните ѝ. Все пак е жив! Независимо от това колко ужасно беше всичко, отначало в очите ѝ заиграха малко любопитни, а след това доста палави искрици, и тя прошепна:

– Знам, че ще постъпиш така, както ще бъде най-добре.

КРАЙ